

Mojžíšovo Desatero božích zakázání nebo Kristovo „Dvoutero“ lásky?

Byla nastolena otázka, zda dodržování Desatera božích přikázání je to jediné (nebo nejlepší, aby to nepůsobilo tak výlučně), co nám zajistí správnou barvu aury, tj. fialovou a právě jen tato barva nás převede úspěšně přes úskalí transformace. Otázka správnosti barvy aury a její význam pro úspěšné „přežítí“ transformace není předmětem tohoto článku. Jen vyslovuji svůj názor, že výše frekvence vibrací každého člověka je významným faktorem pro zvládání transformace, ale striktní podmínky ve formě fialové aury a přežití se mi zdají nepravděpodobné. Jedná se minimálně o přílišnou míru zjednodušení.

Bible je s vysokou pravděpodobností kniha, která má nejvíce výkladů a vykladačů ze všech knih, které kdy byly sepsány. Výklady se od sebe bohužel často až diametrálně liší. Ani výklad Desatera, tedy toho, co tím chtěl autor (bůh či jiná entita) vlastně říct, nejsou v tomto žádné výjimkou. Výjimkou nejsou ani výklady jdoucí přímo proti duchu doslovného znění tak, jak je běžně známé.

Zajímavé je, jak většina autorů nijak nepochybuje o tom, že zrovna jejich výklad je jediný správný, často právě díky tomu, že autor osobně rozpráví přímo s bohem či bohu blízkou bytostí. Z toho by bylo možno učinit i závěr, že bohů je jaksí více než jeden, ale nedá se ani vyloučit možnost, že bůh říká každému to, co chce dotyčný slyšet.

Komu z nich věřit není otázka, kterou bych se trápil, protože osobně nepovažuji Desatero za pravidla, která Bůh stanovil lidem k dodržování z důvodů, které v dalším textu uvádím.

Velká většina duchovních nauk uvádí, že mentální afirmace (potvrzení) by měly být pozitivní. Tedy například, chci-li zhubnout, tak nesprávná afirmace je „nebudu tlustý“ a správná je „jsem štíhlý“.

Stvořitel nehodnotí, ale tvoří, a proto nepoužívá slůvko ne. Reaguje na obrazy v našich myslích, nikoliv na pojmy, a proto slůvko „ne“ jako předponu v našich pojmech nezahrnuje do svého tvoření. Jako zjednodušený a relativně nepřesný příklad si zkuste představit neauto, nečervenou barvu, nečlověka. Vždy po zaznění některého z těchto pojmů se vám vybaví základní pojem bez „ne“ a pak pracně zkusíte logicky zpracovat pojem s „ne“, ale stejně se vám nevybaví konkrétní věc, ale např. všechny barvy, které nejsou červené, nebo vše, co není auto.

Desatero je formulováno negativně, což je v rozporu se základními zásadami ovlivňování sebe sama pozitivními afirmacemi. Výsledky působení Desatera na ty, kterým bylo původně určeno (a posléze i na víceméně celé lidstvo a jeho vývoj) jsou dostatečně dobře známy a také jsou v souladu s všeobecně známými teoriemi o nevhodnosti negativních afirmací. Pro příklady není nutno chodit daleko, stačí k tomu Starý zákon a nemohu nevzpomenout jak „milující“ Hospodin přikáže vyvraždit celé město včetně žen a dětí.

Je velmi zajímavou otázkou, proč jsou jednotlivá přikázání desatera (jež by však bylo vhodnější nazývat „zakázání“, protože většina začíná předponou „ne“) formulována jako negativní imperativy (příkazy). Ponechám na představivosti čtenáře, kdo a s jakým záměrem je předal Mojžíšovi, ale osobně vylučuji, že by se mohlo jednat o milujícího, všemohoucího a vševědoucího Boha. Dokonce by mě nepřekvapilo, kdyby negativní výsledky působení Desatera byly předpokládány a zamýšleny.

Pokusím se na podobenství vysvětlit, proč jsem přesvědčen, že desatero není od Boha, ale tak maximálně od bytosti či bytostí, které si na boha či bohy hrály.

Představme si, že jsme tvůrci počítačů. Vytvoříme počítačový hardware, a jak je běžné vyrobíme počítače o různé konfiguraci a výkonnosti. Poté stvoříme software, který má (jako každá první verze software) určité nedostatky a vložíme jej do počítačů. V další fázi si vytvoříme test s deseti parametry, které by měly počítače po oživení mít, a kterému podrobíme všechny počítače.

Vzhledem k určitým nedostatkům softwaru všem deseti bodům testu vyhoví relativně málo počítačů. Jaké máme nyní možnosti? Nejlogičtější se zdá opravit nedostatky softwaru tak, aby našemu desetibodovému testu vyhověly všechny počítače. Druhou možností je nevyhovující počítače vyhodit a vyrábět nadále jen počítače s konfigurací, která testem prošla. Třetí možností je vyrábět stejné počítače, vkládat do nich stejný software a po absolvování testu nevyhovující vždy vyhodit. Čtvrtou možností, kterou uvádím víceméně již jen pro úplnost, je počítače nevyrábět.

Když si v tomto podobenství za výrobce dosadíme Stvořitele, za hardware lidské tělo a za software lidskou mysl, tak nám vychází, že Stvořitel (při všeobecně uznávaném znění a výkladu bible křesťanskými církvemi) zvolil třetí evidentně nejnesmyslnější variantu. Jedná se při takovémto výkladu opravdu o vševědoucího (neschopného stvořit software bez nedostatků) a všemocného boha milujícího lidské bytosti bezpodmínečnou láskou?

Dle mého názoru práce na sobě a láska je to, co nám umožní úspěšně překonat transformaci. Povídání o lásce a fráze nám opravdu nepomohou, ale láska ano. Bohužel se obávám, že láska je chápána jako pasivní prvek, který není nejdůležitější a nejpotřebnější v současné době pro provedení nutných změn zde na Zemi. Dovolím si jen připomenout život a osobu Ježíše Krista (a nepovažuji pro tyto účely za podstatné, zda se jednalo o historickou osobu a historické události s ní spojené či jen o archetypální záležitost), o němž bývají určité pochybnosti, ale nikdy v souvislosti s tím, že by nebyl milujícím člověkem, či že by byl pasivní.

Je pravda, že je dost lidí, kteří mluví o lásce pouze frázemi, a není vždy jednoduché odlišit, zda se jedná o frázi nebo o skutečný cit. Podle mě nejsou zdaleka tak rozhodující vlastní použitá slova, jako to, na jakou energeticko-emoční vlnu jsou položena. Slova „miluji tě“ mohou být zrovna tak frází, jako vroucným vyznáním lásky.

Kristovo Dvoutero: „Miluj boha!“ a „Miluj bližního svého jako sebe sama!“ nejsou jen postačující náhradou Desatera, ale vysoce ho převyšují a myslím, že není nutné se o tom rozepisovat, protože to bylo učiněno již mnohokrát.

Není nutné být k sobě tvrdý, abych dodržoval pravidla stanovená údajně před přibližně třemi tisíci lety ve formě Desatera, jestliže miluji Boha, bližního svého a sebe sama. Opět uvedu příklad. Sport či pohyb v rozumné míře je téměř přikázáním pro zdravý život. Jestliže mám rád tenis, musím být na sebe tvrdý, abych si ho šel zahrát a dodržel tak zdravotní přikázání?

Ne, že bych nutně cítil potřebu hledat oporu v nějaké autoritě, ale přece jen bych v této souvislosti odkázal na mnoho argumentů, které ve své poslední knize „Jen nekonečná láska je skutečná“ uvádí David Icke.

Mnoho lidí předkládajících své názory druhým se neubrání (pomijím pro účely tohoto článku ty, jejichž primárním cílem je motivovat druhé k přejímání předkládaných názorů, jako jsou například všechny marketingové praktiky mnoha subjektů a náboženští ideologové jsou v tomto mistři svého oboru) tomu, aby nějakým způsobem přikládali ke svým názorům i motivaci k přijetí těchto názorů. Například: „Když se budete řídit mým názorem, budete bohatí, zdraví, přitažliví, silní, osvícení apod.“

Dle mého názoru je nejméně vhodná motivace strachem. Například: „Když budete kouřit, dostanete rakovinu a umřete, když budete jíst sýry a pít mléko nemůžete být zdraví, když nebudete dodržovat Desatero, přijdete do pekla, pokud nebudete mít víru ve správného boha, nemůžete se dostat do nebe, nepůjdete-li námi uvedenou duchovní cestou, nemůžete postoupit (vzestoupit) apod.“

Do této kategorie patří i obdobné motivace negativními následky při procházení transformací, ať už je požadováno zvládnutí některých speciálních většinou mentálních technik, jež nás ochotně za příslušný (někdy spíše neslušný) poplatek na semináři naučí, nebo je vyžadováno dodržování Desatera. Názorně předvedu, jak by taková motivace strachem vypadala v souvislosti s výše uvedeným: „Kdo motivuje druhé strachem k tomu, aby jednali dle jeho představ, zhoršuje si karmu.“ Dá se to přece vyjádřit i jinak: „Kdo miluje, nestraší.“

Kromě toho, že dlouhodobá motivace strachem se v dějinách lidstva jednoznačně ukázala jako neúčinná (viz například výsledky zde uváděného Desatera), jedná se o negativní programování (nocebo efekt) s možnými negativními účinky jak na strašeného, tak i na strašícího. Ve velké většině případů je také motivace ostatních strachem dána či minimálně značně ovlivněna strachem vlastním. Můj oblíbený příklad negativního programování je toho dokladem – matka říká dítěti: „Vezmi si tu šálu, ať nenastydneš!“ V této větě je obsažena jak motivace strachem, tak negativní programování, tak i vlastní strach.

Pojem pozitivní myšlení je používán ve dvou významových odstínech. V prvním případě se používá tak, že vše co se děje přijímám s tím, že je to pro mě pozitivní, což bývá bohužel často používáno jako určitá omluva pro naši pasivitu a nechuť „poprat se s osudem“.

Ve druhém případě se jedná o to, že se koncentrujeme na tvoření pozitivní budoucnosti tím, že tuto pozitivní budoucnost vnímáme ve své mysli tak, jako by již byla. Vědomá mysl tvoří budoucnost. Pozitivní mysl tvoří pozitivní budoucnost. Hlásají to všechna esoterická učení. To, na co se koncentruje naše mysl, to se realizuje. Koncentrace na tvoření pozitivní budoucnosti nám nijak nebrání v tom, abychom byli schopni vnímat reálnou současnost a pracovat na její změně dle našich představ.

Miroslav Zelenka